

modsatte Vej, idet det ganske har fjernet den paagældende Bestemmelse fra Lovforslaget. Overfor dette har Udvalget altsaa haft at overveje, hvilken Stilling man her skulde tage, om man skulde sige: Ja, det maa jo dog erkendes, at dette Lovforslag indeholder, ogsaa som det er vedtaget af det høje Landsting, virkelige, ikke uvæsentlige Fremskridt, saa maa vi hellere tage det, som det foreligger, end rejse Strid om det eneste Punkt, med Hensyn til hvilket der er Uenighed, eller om man skulde sige: Her er altsaa Punkter, om hvilke der er Enighed, men om det ene Punkt, hvorom der er Uenighed, bør der aabnes en Forhandling mellem Landsting og Folketing for at bringe Enighed til Stede, og Spørgsmaalet var da, om man skulde gaa den Vej at genindsætte den Bestemmelse, som Landstinget har sat ud. Udvalget har nu ikke fulgt nogen af disse Veje, men en Mellemvej. Vi have paa den ene Side ment, at det ikke vilde være rigtigt at sætte en Bestemmelse ind, som Landstinget lige havde stemt ud, thi det vilde jo ikke med Rimelighed kunne ventes, at det høje Landsting vilde kunne gaa ind paa Bestemmelser netop saaledes, som den havde foreligget for det tidligere. Paa den anden Side have vi ment, at den Begrundelse, der i Landstinget var given for, at man har stemt denne Bestemmelse ud, ikke var en saadan, at den i og for sig udelukkede en Forstaaelse mellem Landsting og Folketing, naar Bestemmelsen fik en saadan Affattelse, at den Kritik, der i Landstinget var rettet mod den oprindelige Bestemmelse

Lovforslaget, i væsentlig Grad afværgedes. Saa kunde man ganske vist ogsaa fra det Synspunkt have sagt: Saa kunne vi sætte Bestemmelsen ind, og saa kunne vi senere i et Fællesudvalg faa Lejlighed til at drøfte den Form, under hvilken vi kunne blive enige. Men vi have ment det rigtige, da vi befinde os paa et saa fremrykket Tidspunkt af Samlingen, at forsøge paa at omforme Bestemmelsen i Lovforslagets § 8 paa en saadan Maade, at vi kunne opnaa det meste og det vigtigste af det, vi ønskede at opnaa med Bestemmelsen, medens paa den anden Side det høje Landsting maatte erkende, at der var taget Hensyn til den Kritik og de Indvendinger, der i Tinget vare fremsatte imod det.

Nu er Forholdet dette, at naar en Mand mister sin Hustru, og der er Børn, har Enkemanden altsaa efter Lovens Ret til at hensidde i uskiftet Bo med Børnene, umyndige og myndige, indtil han indgaar

nyt Ægteskab. Denne Regel kan der maa-ske teoretisk siges en Del imod, men jeg ved ikke af, at man nogen Sinde i Praksis har gjort gældende, at denne Regel var ubehagelig, ubillig eller uretfærdig. I det Tilfælde, at en Mand forøder den Formue, han sidder inde med, have Myndighederne det i deres Magt at gøre ham umyndig, og er den Formue, han sidder inde med, ikke udelukkende hans egen, men tilhører ham selv og hans Børn, kan det indeholde en noget yderligere Opfordring til Myndighederne om at gribe ind, end hvis det kun var hans egen Formue. Man er altsaa ikke berøvet Retsmidler overfor den Mand, der, hensiddende i uskiftet Bo, benytter denne Stilling til paa uforsvarlig Maade at forøde, hvad der ikke blot er hans, men ogsaa hans Børns, altsaa ogsaa andre Personers Ejendom. For saa vidt kunne vi fra Folketingets Synspunkt ikke egentlig skønne, at de Indvendinger, der i det høje Landsting ere rettede imod at give Enken den samme Ret, som af Lovgivningen er tillagt Enkemanden, have nogen særlig Vægt, saa meget mindre som man overfor Enken i den bestaaende Lovgivning har yderligere Midler til at standse hendes Virksomhed, naar hun, hensiddende i uskiftet Bo, forøder Fællesboets Midler, end man har overfor Enkemanden. Overfor Manden har man kun dette noget kraftige og radikale Middel at gøre ham umyndig. Overfor Enken har man ogsaa det Middel, at man kan beskikke hende en fast Lavværge. Det er en lempelig Middevej mellem Umyndiggørelse og det at lade hende sidde og skalte og valte, som hun vil, idet man i Praksis opfatter det saaledes, at naar en Enke har faaet en fast Lavværge, er hendes Stilling den samme som en mindreaarigs, der har Kurator: hun er ikke sat ud af Raadighed, men hun faar en til at raade med sig.

Altsaa, i Virkeligheden mene vi her i Folketinget, at den Kritik, der i det høje Landsting er bleven rettet mod Lovforslaget, saaledes som det var forelagt af Ministeren, og saaledes som det er vedtaget i Folketinget, ikke har tilstrækkelig Beføjelse. Vi mene, at der er tilstrækkelige Midler til at raade Bod paa den Ulempe, at en i uskiftet Bo hensiddende Enke raader paa uforsvarlig Maade over Boets Midler. Men paa den anden Side erkende vi, at ogsaa fra vort Synspunkt vilde der jo ikke kunne siges noget imod den Betragtning, at medens det vel i Regelen maa anses for rigtigt og naturligt, at en Enke hensidder i uskiftet Bo, er der Til-